

Τολμήστε!

Εχουμε ως χώρα μια ιστορική ευκαιρία να γυρίσουμε σελίδα. Η κοινωνία δείχνει απίστευτη ωριμότητα και υπευθυνότητα, παρά τις δοκιμασίες που έχει περάσει. Μεταρρυθμίσεις που συζητούνταν επί δεκαετίες γίνονται πράξη και βάζουν τάξη στη

σπατάλη και στην κακοδιαχείριση του Δημοσίου. Η χώρα έχει γίνει, με τρόπο επώδυνο και βίαιο, σαφώς πιο ανταγωνιστική. Ξένα επενδυτικά κεφάλαια ενδιαφέρονται πάλι για την Ελλάδα και «δοκιμάζουν τα νερά» όλο και περισσότερο. Μεγάλες δυνάμεις, όπως η

Κίνα, θέλουν να επενδύσουν σε υποδομές και άλλα μεγάλα έργα. Θα πρέπει, λοιπόν, να μην χάσουμε αυτήν την ευκαιρία να πάμε τη χώρα μπροστά. Μην μας απαγοπεύσετε, κ.

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

πρωθυπουργέ, κ. Βενιζέλο, κ. Κουβέλη. Αρπάξτε την ευκαιρία, αλλά δείξτε στον ελληνικό λαό ότι θα κυβερνήσετε διαφορετικά απ' ό,τι οι προκάτοχοί σας ή και εσείς οι ίδιοι στο παρελθόν. Αποδείξτε εμπράκτως ότι αποτάσσετε τις καταραμένες πρακτικές των ρουσφετιών και των κομματικών επιλογών. Θα δυσσαρεστήσετε

αυλικούς και «οπαδούς». Θα κερδίσετε, όμως, τη στήριξη όλων εκείνων που ρωτούν επιμόνως: «Μα, μπορούν να μας σώσουν αυτοί που μας έφεραν έως εδώ;» και θα αποκαταστήσετε τη χαμένη τιμή του πολιτικού συστήματος. Αρκεί να τολμήσετε!

Το κινέζικο χαρτί...

Του ΓΙΑΝΝΗ ΤΡΙΑΝΤΗ

Η επίσκεψη Σαμαρά στην Κίνα διαφορίζεται από ανάλογες επισκέψεις Ελλήνων πρωθυπουργών κατά το παρελθόν, στο εξής κρίσιμο σημείο: ο κ. Σαμαράς πήγε μ' ένα μάτσο πωλητήρια στην τσέπη. Είχε κατά νου δουλειές απολύτως συμβατές προς την ιδεολογία του, αλλά και ευθυγραμμισμένες με τις επιλογές της Ένωσης και τις επιταγές του Μνημονίου. Η Αριστερά μιλάει για εκποίηση της δημόσιας περιουσίας.

Οι καθεστωτικοί βλέπουν μεγάλη ευκαιρία για επενδύσεις και, συνακόλουθα, ανάταξη της οικονομίας. Η χαώδης διαφορά στις εκτιμήσεις δεν αίρει το προφανές. Ότι ο Έλληνας πρωθυπουργός δεν πήγε στο Πεκίνο για τουρνέ όπως έγραψε η «Αυγή», αλλά με συγκεκριμένο στόχο.

Στην ατζέντα του Σαμαρά υπήρχαν κι άλλα θέματα εξαιρετικού ενδιαφέροντος, πέρα από λιμάνια, αεροδρόμια και τρένα, για τα οποία ενδιαφέρεται άμεσα η Κίνα. Ήταν η ανάπτυξη των τουριστικών σχέσεων -κατ' ουσίαν: η αύξηση της εισροής Κινέζων τουριστών στη χώρα μας-, ο προσανατολισμός των Ελλήνων εφοπλιστών για ναυπήγηση πλοίων στην Κίνα και όχι στη Ν. Κορέα ή την Ιαπωνία (αυτό ενδιαφέρει την Κίνα, αλλά συγχρόνως ενισχύει τους εταιρικούς δεσμούς μεταξύ των δύο χωρών) και, βέβαια, η ενίσχυση της εξαγωγικής δυναμικής ελληνικών (κυρίως γεωργικών) προϊόντων προς τη μεγάλη αγορά της Κίνας.

Όμως, πόσο υπηρέτηθηκε αυτός ο στόχος; Υπήρξε επαρκής προετοιμασία; Υπήρχαν έτοιμες λύσεις ή τουλάχιστον επεξεργασμένες προτάσεις για συγκεκριμένες εκκρεμότητες ή για την άρση δυσκολιών; Προηγήθηκαν συναντήσεις των αρμόδιων υπουργείων με Έλληνες παραγωγούς-εξαγωγείς γεωργικών προϊόντων ή με επιδοξους επενδυτές, ώστε να χαρτογραφηθούν τα προβλήματα, να συζητηθούν οι προτεινόμενες λύσεις και να είναι έτοιμη η ελληνική

αποστολή στο Πεκίνο να υπογράψει σοβαρές συμφωνίες ή να τις αναγγείλουν επισήμως και οι δύο πλευρές;

Φαίνεται -από τις υπάρχουσες πληροφορίες και όχι από την αποθήκη της προπαγάνδας- ότι έγινε σοβαρή δουλειά στα υπουργεία Ανάπτυξης και Γεωργίας. Μένει να αποδειχτεί κατά πόσον η ελληνική πλευρά, δηλαδή η παροιμιώδης ανεπάρκεια του ελληνικού κράτους -κυβερνήσεων και Διοικήσεως- θα είναι συνεπής προς τον κακό εαυτό της και θα αφήσει στη μέση κάτι ευαίσθητο και ελπιδοφόρο. Πάντως στο πεδίο του Τουρισμού ούτε το θέμα της βίζας έχει διευθετηθεί (γι' αυτό αναγκάστηκε να το υπενθυμίσει ο Κινέζος πρωθυπουργός) ούτε για τις απ' ευθείας πτήσεις από την Κίνα ανακοινώθηκε κάτι επίσημο.

Αλλά και στο κατ' εξοχήν ζήτημα που ενδιέφερε την ελληνική κυβέρνηση, την προσέλκυση επενδύσεων κατά τον πρωθυπουργό -την εκποίηση δημόσιας περιουσίας κατά την αντιπολίτευση- τα πράγματα δεν φαίνονται ρόδινα. Η εύλογη, για τα συμφέροντά της, επιθυμία της Κίνας για παράκαμψη των χρονοβόρων διαγωνισμών, προσκρούει στο τείχος των θεσμικών αντιρρήσεων της Ένωσης (ανάλογο τείχος είχε υψωθεί και με το Κατάρ). Πώς θα το αντιμετωπίσει αυτό η ελληνική πλευρά; Η απάντηση είναι άγνωστη. Αλλά το αποτέλεσμα προφανές. Αρνητικό. Εκτός και αν οι Κινέζοι κρίνουν ότι έστω κι έτσι -με αρκετή καθυστέρηση, δηλαδή- είναι προς το συμφέρον τους να περιμένουν όσο χρειαστεί.

Η Κίνα, όπως και η Ρωσία άλλωστε, δεν είναι φιλόπλοχο ταμείο. Πρόκειται για μια οικονομία επιθετικού καπιταλισμού που δεν προσφέρει δώρα, αλλά αξιολογεί σοβαρά τις προσφερόμενες ευκαιρίες και δρα αναλόγως. Κατά τούτο, η περίπτωση της Ελλάδος ως πύλης για την Ευρώπη την ενδιαφέρει άμεσα. Επομένως, η μικρή χώρα μας είχε και διατηρεί ένα σημαντικό προνόμιο στις

σχετικές συζητήσεις για τη σύμπληξη αποτελεσματικής και αμοιβαία επωφελούς εταιρικής σχέσης. Όμως ποτέ κατά το παρελθόν -με εξαίρεση τις προσπάθειες του Κώστα Καραμανλή και την εισδοχή της Cosco στα καθ' ημάς- η Ελλάδα δεν ήταν κατάλληλα προετοιμασμένη να αξιοποιήσει τις ευκαιρίες που είχε μπροστά της. Αν επαναληφθεί η ίδια μελαγχολική εικόνα και τώρα, μετά την επίσκεψη Σαμαρά, η πτωχευμένη χώρα μας θα είναι άξια της τύχης της, ανεξάρτητα από τη μοίρα που της έχει επιφυλάξει το φρικώδες Μνημόνιο...

Ετσι για την ιστορία της ημέτερης, αυτοκτονικής ελαφρότητας, ένα καταπληκτικό γεγονός. Στα χρόνια της διακυβέρνησης Κώστα Καραμανλή επισκέφθηκε την Αθήνα ο πρόεδρος της Κίνας! Μέγα γεγονός, εξαιρετικής σημασίας. Κανονικά, σε οποιαδήποτε χώρα του κόσμου, θα ήταν το γεγονός της χρονιάς. Ε, λοιπόν, η επίσκεψη του Κινέζου προέδρου ήταν μόλις δέκατη είδηση στα βραδινά δελτία και είδηση της σειράς στις εσωτερικές σελίδες των εφημερίδων. Τότε, βλέπετε, κυριαρχούσε στην ειδησιογραφία το Βατοπέδι! Πού να βρεθεί έγνοια για... ασήμαντες ειδήσεις, όπως η επίσκεψη του Κινέζου προέδρου.

Τελικώς, η επίσκεψη Σαμαρά δεν μπορεί να αξιολογηθεί τη στιγμή αυτή και να χαρακτηριστεί είτε τουρνέ είτε απολύτως επιτυχής, όπως διατείνεται η κυβερνητική προπαγάνδα. Το βέβαιο είναι ότι τόσο οι οικονομικές σχέσεις με την Κίνα όσο και με τη Ρωσία παρέμειναν έως τώρα σχεδόν ανεκμετάλλετες, έρμια της ημέτερης αβελτηρίας αλλά και της αφόρητης πίεσης Αμερικανών και Ευρωπαίων -εις βάρος των ελληνικών συμφερόντων- να αξιολογούνται οι σχέσεις αυτές κυρίως με πολιτικά κριτήρια και όχι τόσο με οικονομικά. Εως πότε οι κυβερνήσεις της χώρας μας θα αντιμετωπίζουν ερασιτεχνικά, παθητικά και δουλικά τέτοια υψίστης σημασίας θέματα;

Η ΑΥΓΗ

Ριζοσπαστική αντεπίθεση, η μεγάλη πρόκληση

Έχουν περάσει τα χειρότερα; Ο κυβερνητικός ισχυρισμός (δυστυχώς...) διαψεύδεται από τα επίσημα στοιχεία. Η τρόικα ανεβάζει όχι σε 4, αλλά σε 8 δισ. ευρώ τα πρόσθετα μέτρα για το 2015-16. Οι επενδύσεις έπεσαν κατά 20% την τελευταία διετία. Η επιδίωξη του περίφημου πλεονάσματος, σε συνθήκες εντεινόμενης ύφεσης, εξαθλιώνει τους πολίτες, διαλύει τα κοινωνικά δικαιώματα και οδηγεί σε μεγαλύτερη ύφεση. Ακόμη και η επαγγελία του «νέου κουρέματος», που προβάλλεται ως «επιβράβευση της κυβερνητικής επιτυχίας», μετατίθεται για το 2015. Μαζί φυσικά με τα νέα μέτρα που αποκρύπτονται!

Ωστόσο, μέχρι τον Οκτώβριο που θα ξανάρθει για αξιολόγηση η τρόικα, η κυβέρνηση έχει σημαντικά περιθώρια εξωραϊσμού της κρίσης και κινήσεων (τετελεσμένων...), όπως το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας. Το επόμενο πεντάμηνο ο πρωθυπουργός θα επιχειρήσει να δημιουργήσει μαζί με την εικονική αισιοδοξία για την οικονομία και πλαστή εικόνα για την κοινωνία. Πράγματι η κοινωνία παρουσιάζει εικόνα κόπωσης, ενώ στις δημοσκοπήσεις περίπου ένας στους τρεις πολίτες γέρνει σε στάση πολιτικής αναμονής. Χιλιάδες πολίτες που απειλούνται με απολύσεις ή περαιτέρω περικοπές εισοδήματος δεν καταφεύγουν, όπως συνέβαινε πριν από λίγους μήνες, σε ριζοσπαστικές συμπεριφορές, αλλά περιορίζονται σε «μειωμένες προσδοκίες». Η κατάσταση αυτή μεταφράζεται από την κυβέρνηση ως «κοινωνική ηρεμία και πολιτική σταθερότητα». Όταν όμως σταθερά οκτώ στους δέκα πολίτες θεωρούν το Μνημόνιο αιτία της κρίσης και της δυστυχίας τους και επτά στους δέκα δεν βλέπουν προοπτικές άμεσης βελτίωσης, οι κυβερνητικοί ισχυρισμοί αποτελούν είτε κυδαία προπαγάνδα είτε ευσεβείς πόθους. Η εμπειρία μάς λέει ότι οι πολίτες δεν προαναγγέλλουν το ραντεβού με την κοινωνική έκρηξη. Οι Πλατείες, το καλοκαίρι του 2011, αιφνιδίασαν... Το ίδιο και τα εκλογικά αποτελέσματα του 2012. Η ηρεμία μοιάζει να προαναγγέλλει νέα έκρηξη. Η εκτίναξη της ανεργίας θα ανάψει και πάλι το φτιλί, σε συνθήκες μάλιστα ευρωπαϊκής ύφεσης. Ακόμα και η ψευδώνυμη κυβερνητική επαγγελία περί του τέλους του Μνημονίου και της επικείμενης «ανάπτυξης» παραπέμπει σε διαδοχικά Μνημόνια με αναίμικη ανάπτυξη και καταθλιπτικά ποσοστά ανεργίας. Γι' αυτό άλλωστε ο ΟΗΕ, προ ημερών, ανακοίνωσε ότι «στην Ελλάδα αυξάνονται οι κοινωνικές ανισότητες, που φέρνουν τη χώρα κοντύτερα στην κοινωνική έκρηξη».

Η προδιαγραφόμενη πολύχρονη ύφεση οδηγεί, για λόγους κοινωνικής αυτοσυντήρησης, σε νέο κύκλο ριζοσπαστικών παρεμβάσεων. Όχι αμυντικών, αλλά επιθετικών, δηλαδή με πρωταρχικό στόχο την υπεράσπιση των δημοσίων αγαθών που καταρρέουν (Υγεία, Παιδεία, δίκτυα ενέργειας). Με συνείδηση ότι η επιτυχία των επιμέρους κοινωνικών αγώνων προϋποθέτει να λυθεί ο κεντρικός κόμπος, δηλαδή να υπάρξει δημοκρατική ανατροπή. Αυτό φοβάται ο Σαμαράς και υιοθετεί τη θαλασσογαμική γραμμή, βλέποντας στο πρόσωπο των εκπαιδευτικών τους μεταλλωρύχους, εγκαθιδρύοντας την προληπτική πολιτική επιστράτευση ως στρατηγικό πυλώνα της διακυβέρνησής του, όσης απομένει. Μόνο πολιτικά μπορούμε να απαντήσουμε σε αυτή τη στρατηγική επιλογή έντασης, εκφοβισμού και ταπείνωσης του λαϊκού παράγοντα. Μια γενική πολιτική αντεπίθεση με τους κινηματικούς και προγραμματικούς όρους της Αριστεράς, ενταγμένη στην άμεση προοπτική κυβέρνησης της Αριστεράς. Αυτό το στοίχημα καλείται να υπηρέτησει το Συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ. Με την οικοδόμηση ενός αριστερού - δημοκρατικού κόμματος, με μέλη πολιτικά ισότιμα, με ιδεολογικά ρεύματα, αλλά όχι βαρυνείες και «συνιστώσες», ενός κόμματος ικανού να ανταποκριθεί στη μεγάλη πρόκληση.

λέει τίποτα. Ούτε πολιτικά - άλλωστε στις προηγούμενες εκλογές, ως τον Φλεβάρη δεύτερο κόμμα ήταν η ΔΗΜΑΡ. Ούτε στατιστικά - μιλάμε για διαφορές που δεν έχουν την παραμικρή αξία. Με άλλα λόγια αυτό τον καιρό μία σκασίλα έχουν οι ψηφοφόροι κι αυτή δεν είναι να πούνε ποιο κόμμα θα ψηφίσουν το 2014 ή το 2015.

Το πολιτικό σύστημα βέβαια αντιπαθεί την αβεβαιότητα και τα κόμματα θα συνεχίσουν να προσπαθούν να χτίζουν τις «αφηγήσεις» τους. Είναι ωστόσο φανε-

ρό ότι ένα μέρος της κοινωνίας έχει πάψει να ακούει, παρακολουθεί σιωπηλά, με οργή ή και απογοήτευση θαρρείς, άλλοτε έτοιμο να ξεσπάσει εναντίον όλων και άλλοτε αυτοκριτικό, κατανοώντας ότι αν δεν αλλάξουμε συμπεριφορές εμείς οι ίδιοι, δεν θα αλλάξει τίποτα.

Είναι αυτή η σιωπή που, παρά την όποια βελτίωση του κλίματος, πρέπει να μας κάνει επιφυλακτικούς. Το μόνο βέβαιο αυτή τη στιγμή είναι η αβεβαιότητα. Τα φιλοευρωπαϊκά κόμματα ξεπέρασαν έναν σκόπελο, δεν έχουν καταφέρει

όμως ακόμα να κεφαλαιοποιήσουν πολιτικά τις όποιες θετικές εξελίξεις στην οικονομία παρουσιάζοντας ένα δικό τους εθνικό σχέδιο ανασυγκρότησης.

Αν το επιτύχουν, θα είναι η πρώτη φορά στη νεότερη Ιστορία που θα βγούμε από μια τέτοια κρίση συντεταγμένα και δημοκρατικά. Πάντα -λόγω και της αβεβαιότητας στην Ευρώπη- με τον φόβο, όπως οι Γαλάτες, ότι μπορεί να πέσει ο ουρανός στο κεφάλι μας. Επί το ελληνικότερον, να μας έρθει ο ουρανός σφοντύλι!